

Chata v horách

Martin Štefko

Copyright © Bc. Martin Štefko, 2008

Všechna práva vyhrazena.

Věnováno Howardu Phillipsu Lovecraftovi, který ve mně vzbudil touhu po objevování těch temnějších stránek našeho světa a naší duše.

Zatraceně, to byl teda tip! Jak jsem mu na to moh přistoupit? Ted' se tady brodím ve vánici, kterou – jak ta kráva v televizi vtipně poznamenala – tato oblast ještě nezažila! Haha! Kdyby alespoň bylo vidět dál než na dýlku ruky. Panebože, to je ale pitomej den!

Abraham Flam – stále nemohl pochopit, jak mu rodiče mohli udělat něco tak hrozného a dát mu toto jméno – se do vánice nedostal náhodou. Potřeboval peníze. Samozřejmě, to není důvod, proč se probíjet bodajícími vločkami, ale on si důvod přesto našel. Stál někde před ním. Alespoň Abraham doufal, že za těch podmínek, jaké zde panovaly, příliš nesešel ze směru a že pořád míří k té chatě.

Jak někoho může napadnout vystavět si dům na takovém místě? pokračoval ve stěžování si k sobě samému. Každou chvíli může přijít vánice a pak se nikam nedostanou. Odříznutý od civilizace na kdoví jak dlouho. Nebo taky může přiběhnout medvěd. V takových oblastech by to nebylo nic neobvyklého. Na medvěda můžete narazit za každým rohem. Hm a z čeho je vlastně ten slogan? Že by z „Rady lovcům začátečnickům“ nebo to dávali v nějakém dílu těch kreslených filmů? A není to vlastně jedno? Ježíši, ještě chvíli tady budu bloudit a nejspíš se zblázním.

Potřeboval peníze. A nutně! Vyhodili ho z práce a tím to vlastně všechno začalo. Před dvěma lety ho žena opustila. To by mu ani příliš nevadilo. Problém tkvěl v tom, že jí udělal dítě. A musel platit ty zatracené alimony. Jednou je zkusil nezplatit a nakonec to skončilo tak, že ho přinutili dát na dítě téměř trojnásobek. Tehdy ale ještě měl práci, takže ho to tolik nezatížilo. Nyní na tom ovšem byl jinak. „Velký Papa“ se konečně rozhodl, že svého nejnenáviděnějšího zaměstnance prostě vykopne. Pravdou bylo, že si Abraham neměl nějaké peníze nechávat navíc, ale ty se přece tolik hodily. To by na to ovšem Papa nesměl přijít.

Frank „Velký Papa“ Derigenn před nedávnem na Abrahama nasadil špeha. Abrahamovi se líbila. Dokud nezjistil, že ona ho přece jen nemiluje, ale že zjišťuje pro Papa informace o jeho peněžním stavu. Druhý den už ani nemusel chodit do práce. Na stole měl své věci úhledně rozmlácené v bedýnce a u stolu už seděl jeho nástupce. Papa Abrahama vyprovodil úsměvem a pak políbil tu, které o Abrahamovi donášela. V té chvíli chtěl někoho zabít, ale sám věděl, že s téměř metrákem a půl živé váhy v podobě jeho již bývalého šefa se prostě nemůže rovnat. Tak tedy odešel.

V té době peníze měl. Tak začal pít a užívat si. Zapomněl ovšem, že jeho konto není bezedné. Za týden musel platit alimony a to už neměl skoro nic. Nevěděl jak dál, ale naštěstí měl jednoho známého. Požádal tedy o pomoc svého přítele Karla Burikova. Ten znal pár lidí a měl informace. To on mu také dohodil tu chatu, ke které se nyní snažil dojít. Podle Karla tady žil syn nějakého zámožného muže, který se rozhodl pro život daleko od ostatních. Abraham si spočítal, že by nemusel být takový problém dostat se do té chajdy, něco tam ukrást a pak tiše utéct. Karl mu dodal potřebné instrukce, takže věděl, že by měl najít nějaké drahé předměty a snad i větší obnos peněz. Karl ho také upozornil na podivné povídačky, které kolují o tom člověku a o okolí jeho příbytku, tomu však Abraham nevěnoval pozornost. Potřeboval peníze a tušil, že tady je získá snadno.

Bude se vydávat za člena horské výpravy, kterou zastihla sněhová bouře, a on se ztratil. Bude doufat, že ten člověk ho nechá přes noc u sebe přespat. Přece by takového chudáka nenechal v noci v takovém blizardu samotného a bezbranného.

Ted' jenom najít tu zatracenou chatu! Mě fakt asi muselo přeskočit, když jsem se sem rozjel. No výborně, už ani nemůžu mrazem otevřít pus!

Ve svém bédování zahlédl několik metrů vzdálené světlo. *To... já to našel!* Téměř se rozběhl k oknu, ze kterého světlo vycházelo. Ovšem o něco zakopl a celý zapadl do sněhu. Ucítil, že mu něco velice blízko projelo kolem stehna. Vyhrabal se ze sněhu a stěží se postavil zpět na promrzlé nohy. Pokusil se bez většího úspěchu zklepat ze sebe sníh. Jediné, čeho docílil, byl led sjíždějící po zádech dolů k hýždím.

Podíval se, o co to vlastně zakopl. Ze sněhu trčel špalek. Tedy jen jeho horní část. Nejspíš sloužil ke štípání dříví, protože ve sněhové čepičce zahlédl rýhu, jako by odtamtud před momentem někdo vytáhl sekeru. Ta mizela v hlubokém povlaku sněhu. Abraham se ji neobtěžoval vytahovat. Se zděšením však zahlédl ve sněhu rudé stopy. Bylo jich jen málo, ale vpíjely se v místech, kde ještě před minutkou ležel. Shlédl a pochopil, odkud ta krev pochází. Jak zakopl, sekera se vymrštila a prořízla mu oblečení až na kůži. Zatraceně ostrá sekera, když rozsekla i spodní džíny jeho třívrstvého oděvu. Bolest ani nepocítil. Jeho nervy dokonale oslabil mráz.

Od chaty se ozvaly zvuky, které ho probraly z omámení. Někdo vycházel ven. Že by majitel uslyšel jeho vykřiknutí při pádu? Je to možné, i když si Abraham myslel, že ten výkřik zanikl ve větru. Uviděl siluetu blížící se postavy.

Ten chlap mě jde přivítat? Proč si k tomu, k čertu, ale vzal brokovnici?!

Postava ho spatřila a opatrně se k němu blížila. Abraham těžce polkl a opakoval si svou roli. Muž k němu došel s namířenou zbraní.

„Co tu hledáte?“ rozkřikl se na Abrahama asi kvůli tomu, že si myslel něco o zloději nebo vrahovi, ale hlavně proto, aby ho Abraham slyšel. Muž vypadal mladě, i když v zasněženém obličejí se toho příliš poznat nedalo.

„Já jsem se tu ztratil!“ křičel na muže Abraham. „Jsem člen horské výpravy, která mířila na sever na nejvyšší horu, ale překvapila nás vánice a já se ostatním ztratil!“ Celou cestu si slova pečlivě nacvičoval.

Muž se na Abrahama zkoumavě podíval. Vypadalo to, že mu věří. Sklonil hlavěň brokovnice a pokynul Abrahamovi, aby ho následoval.

Tak že to bude takhle jednoduchý, jsem si opravdu nemyslel. V duchu se pousmál.

Muž otevřel dveře a rychle vběhl do chaty. Abraham udělal totéž. První místnost ho ihned přesvědčila, že našel to správné místo. Tohle nebyl dřevěný srub. Připadalo mu spíše, jako by vstoupil do rodinného domku nebo ještě spíše do sídla nějakého zámožného člověka. Právě stál v předsíni. Zdi bíle omítnuté a všude světlo. A hlavně teplo. Abraham ze sebe shodil svou zimní bundu a tázavě se podíval na muže, který si svůj kožešinový kabát pověsil na věšák.

„Nejdřív z něj dostaňte ten sníh a potom ho taky pověste. Manželka se o něj postará.“

Manželka? Karl neříkal nic o manželce! No ale je pravda, že sám by tady člověk nevydržel. Stejně se mi o tom ten zatracený Rusák moh zmínit!

Bundu tedy zbavil sněhu a pověsil ji. Svůj batoh, který měl mimo jiné potvrdit jeho verzi o horské výpravě, hodil do rohu předsíňe ke dveřím. Setřásl sníh i z kalhot a pokračoval do velké místnosti, kde muž vrátil brokovnici na své místo nad krbem hned vedle japonské katany.

Pěkně zařízená chaloupka! Tady bude hodně zajímavých věcí. Dvě patra, podkroví a určitě i sklep. Stačí jen nějak dostat ty uspávací prášky do pití nebo počkat až odejdou. Prášky budou asi jistější! Proč by v takovém počasí někam odcházeli a ještě k tomu v chatě nechali cizího chlapa úplně samotného!

„Sundejte ze sebe to oblečení. Je celé mokré. Přinesu vám zatím nějaké svoje.“

Muž odešel do vedlejší místnosti. Abraham uslyšel, jak vystupuje po schodech do druhého patra. Začal ze sebe pracně sundávat oblečení. Kůže ho nesnesitelně pálila po přechodu z mrazu do tepla, ale věděl, že to přejde. Pomalu se ozývala také jeho noha, ale nebylo to víc než hlubší škrábnutí. Sundal ze sebe i třetí vrstvu a stál v pokoji jen v tílku a trenýrkách. Ale zjistil, že suché nezůstaly ani tyto části. Raději však počká, nebude se tady přece promenádovat úplně nahý, ještě přijde paní domácí, a kdo ví, co by udělala, kdyby v obývacím pokoji našla nahého, zimou promrzlého muže s krvavým šrámem na noze. Ukázalo se, že mu sekera pořezala stehno téměř po celé jeho délce.

Tak nejdřív to začne tou vánicí a pokračuje to pořezanou nohou. Opravdu by mě zajímalo, co asi bude následovat!

Muž se vrátil a Abrahamovi přinesl čisté a hlavně suché triko a kalhoty a dokonce i spodní prádlo. Abraham se v duchu zdráhal vzít si spodky někoho jiného, ale když byl ujistěn, že jsou nové a nenošené, nakonec si je oblékl. Koneckonců rád si na sebe vzal něco suchého a vyměnil to za ty mokré hadry, které se mu odporně lepily na tělo. Muž měl sice poněkud jinou velikost než Abraham, ale u trika to nevadilo a o něco delší kalhoty nebyly v tuto chvíli také od věci. Dostal i teplé ponožky a domácí obuv.

„Jak se vlastně jmenujete?“ zeptal se muž, když se posadil do křesla u krbu. Rukou ukázal, aby se Abraham posadil do křesla druhého.

„Já? Jsem John Mellow.“ Nebude přece tak hloupý, aby mu řekl své pravé jméno. „Opravdu jsem vám velice vděčný za to, že jste mě pustil do tepla. Mohl bych já znát vaše jméno?“ zeptal se zdvořile, i když dobře věděl, jak se jmenuje.

„Louis Darwin. Neříkejte, prosím, nic o shodnosti se jménem toho vědce. Opravdu s ním nejsem v žádném příbuzenském vztahu. Tedy není to žádný můj prapradědeček nebo tak něco. Ale teď mi řekněte, co vlastně vaše výprava hledala v této oblasti a proč jste se sem vydali? Copak jste neslyšeli o té bouři? Televize i rádia jí hlásily už dva dny předem.“

„Chtěli jsme prostě projít pohoří z jihu na sever až k nejvyšší hoře. Je to jen sto kilometrů...“ *Ha, jen sto kilometrů! Umřel bych, kdybych měl někdy něco takového ujít!* „A my jsme doufali, že ta vánice nás ještě nezastihne. Bohužel jsme se mylili. Ráno jsme vyrazili, ale hned po poledni se strhla tahle zatracená bouře. No a já se odtrhl od ostatních a ztratil se. Děkuji bohu, že jsem narazil na vaši chatu, i když dá se něčemu takovému říkat chata? Vždyť je to mezi horskými chatami a sruby učiněný palác!“

Abraham uviděl, že se Louis usmál. *Ano, teď si získám tvou náklonnost a zítra ráno ti jí splatím. Panebože, já jsem zrůda! Ale co mám jinýho dělat?*

„Nevíte, jak dlouho jsem tam bloudil?“

„Jestli říkáte, že vánice přišla po poledni a vy jste se ztratil zanedlouho, tak jste tam sám chodil asi pět hodin.“

Tak dlouho! Že bych měl nějakou výdrž? „Pět hodin? Já si myslel, že to není tak dlouho, co jsem se oddělil? To je zajímavé. Vlastně, řekněte mi, proč si někdo postaví takový dům, jako je ten váš, v horách, kde neustále hrozí nebezpečí lavin a sněhových bouří?“ převedl konverzaci na jiné téma, aby náhodou neřekl něco, co nechtěl, a konečně bylo mu teplo, tak kam spěchat? Času měl spoustu. Zatím.

„Víte, můj otec vlastnil firmu a díky ní vydělal hodně peněz. Opravdu hodně. Chtěl, abych v jeho díle pokračoval, ale já nechtěl. Znal jsem chod jeho firmy velice dobře. Své pracovníky nutil k co největší píli a oni se mu odvděčovali tím, že ho nenáviděli. Každý potom nějak intrikoval a toho jsem se účastnit nechtěl. Otec mě dostatečně zajistil a já se rozhodl pro tento život. Ovšem tento dům zde již stál, já jsem se sem jen nastěhoval a trochu si to tu se ženou zútlulil. Teď nám stačí, když jednou za týden zajedeme do města pro potraviny a jiné potřebné věci a jinak stále žijeme tady a nikam nejezdíme.“ Abraham se jen divil, jak klidně Darwin vše tohle vypráví někomu úplně cizímu.

Když Louis skončil, objevila se v místnosti paní Darwinová – kdo jiný by to také mohl být? Na rukou nesla ták se dvěma šálky, ze kterých se příjemně kouřilo. Postavila je na stolec mezi křesly a mlčky odešla. Ani se na Abrahama nepodívala.

„Karen není příliš upovídaná,“ omlouval Louis svou ženu, „jediný s kým se baví, jsem já.“ Usmál se.

Abraham se také usmál a dodal: „Popravdě řečeno, já se jí vůbec nevidím. Asi není příliš obvyklé, aby k vám v té nejhorší vánici přišel nějaký neznámý člověk a zanedlouho seděl ve vašem obýváku.“

Abraham se podíval na svou pravou nohu. Látkou prosakovala krev. *Zatraceně, já myslím, že to přestalo krváčet!*

„To asi opravdu není obvyklé.“ Zahlédl krvavou skvrnu na Abrahamových kalhotách. „Co to máte s nohou?“

„Ale, jak jsem zahlédl světlo ve vašich oknech, rychle jsem se rozběhl a zakopl o ten špalek, co do něj byla zaražená sekera. Řeknu vám, pořádně ostrá sekera. Rozřízla mi oblečení až na kůži. Domníval jsem se, že se rána zacelila, ale z toho přechodu do tepla se to nejspíš znovu otevřelo.“

„To jste měl říct hned. Já si toho prve nevším. Sundejte si ty kalhoty, já dojdou pro obvaz a nějakou mast. Možná bychom to měli také vyčistit. Počkejte tady.“

Vypadá to, že se o mě postarají líp než v dobrém hotelu. A já jim to tu chci vykrást. Proč musí člověk mít svědomí?!

Louis se vrátil i se svou ženou, která se jala čistit ránu. Abraham si připadal trochu trapně, když tam před ní stál jen ve spodním prádle, ale jí to evidentně divné nepřipadalo. Alespoň to nedala najevo. Pálilo to jako čert, ale Abraham se snažil hrát klidného. Zkřivil obličej, ale nevydal ani hlásku. Karen mu vyčištěnou ránu potřela mastí a nakonec mu celé stehno obvázála. Abraham se pohyboval se zabandážovanou nohou neohrabaně, ale dokázal se nasoukat zpět do půjčených kalhot s malou Kareninou pomocí. Ta se neustále tvářila, jako by on byl jen nějaké dítě a ona se o něj starala, ale nedělala to s žádnou radostí, jen prostě z povinnosti. Nejspíš by si ani nevšimla, kdyby nahý vyskočil na jídelní stůl a začal tancovat.

Teď když si ji mohl prohlédnout, protože Louis odešel někam jinam, ovšem zjistil, že jako manželka určitě nebyla špatná volba. Jako žena Abrahama přitahovala. Dlouhé černé vlasy, plné rty, pevná prsa a kulatý zadek. *Zatraceně, ten chlap si umí vybírat. Ale proč je taková... Protože má v domě někoho cizího! A vůbec, teď nemůžu myslet na ženský!*

Louis se vrátil. Abraham to poznal na zvuku zaklapnutí dveří – *Šel tedy ven, ale co tam dělal?* – a na dupání bot, z kterých se snažil shodit sněh. Vešel do pokoje. I ve vlasech měl navátý sněh. Jeho žena už stačila z pokoje odejít.

„Víte ta sekyra, která vám bohužel pořezala nohu, je pro mě velice důležitá. Je to rodinná památka, dědí se z generace na generaci. Mí předci byli zruční kováři a sekera jako jediná se dochovala.“

„Aha, doufám, že jsem vám jí moc nezašpinil krví.“ Abraham se zasmál.

Louis se nesmál. „Vidím, že žena vám nohu obvázála. Výborně, snad to není vážné zranění?“

„Ne, je to jen malé škrábnutí, z kterého teče trochu moc krve.“ Louis se zasmál, ale byl to ovšem nucený smích. Abraham si to ho ani nevšiml. Oba se znovu posadili a upili ze svých šálků.

„Rozhodli jsme se vás zde nechat přespat. Zdá se nám dosti nemorální pustit vás do takového počasí ještě se zraněním. Budete spát v přízemí. My máme ložnici v patře.“

„Oh, já nevím, co říci.“ Abraham nemusel nic předstírat. Rozhodně se nechtěl vrátit do vánice. „Jsem vám velice zavázán. Nevím, jak bych se v takovém počasí mohl dostat do města.“

„Nemáte za co děkovat. Je to naše povinnost.“

„Ale i tak děkuji.“

„Jen vás upozorním, že my se ženou chodíme spát většinou velice brzy. Asi tak okolo osmé hodiny.“

„To vůbec nevadí,“ odvětil Abraham, „já se jen těším, že se vyspím.“

„Výborně, žena vám připraví postel, a pokud chcete, můžete jít spát ihned.“

„Proti tomu vůbec nic nemám. Nebude vám vadit, že budu spát v těchto šatech?“

„Ne. Přece nechcete spát nahý?“ Louis se konečně upřímně usmál.

„No to asi opravdu ne.“

Hlavně teď nesmí usnout. Jestli usne, může se probrat až někdy druhý den, kdy už manželé budou vzhůru. Chtěl to provést dnešní noc. Ruksak mu přinesli do pokoje, takže mu zjednodušili situaci. Stačí vytáhnout připravený pytel, potichu chodit po domě, aby nikoho nevzbudil, a sbírat věci, které mají nějakou cenu. Měl to opravdu úžasně promyšlené. Co se nevejde do ruksaku, hodí do pytle a pokud narazí na peníze, co jiného s nimi udělá, než že je umístí do peněženky. Do své peněženky!

Ještě dvě hodiny než ty dva půjdou spát, přemítal v duchu. Jestli nudou usnu, tak se to všechno jen zhorší. Aspoň že bouře utichá. No jo. Budu čekat.

Snažil se nezavírat oči, ale pomalu zjišťoval, že spánek je neúprosný. Když zjistil, že usíná, rychle oči otevřel. Po nějaké době už k tomu však neměl sílu. Nechal je zavřené. Spánek ho pohltil, ale ne nadlouho. Naštěstí. Naštěstí? Jak pro koho. Určitě ne naštěstí pro Darwinovi. Pokud půjde vše hladce, ráno zjistí, že jim chybí pár maličkostí a také jejich návštěvník. Že je to nenapadlo dřív! Nechat si v domě v takovém kraji přes noc nějakého neznámého člověka. Co mohli čekat jiného? Ale možná jim bylo jedno, co ten člověk zamýšlí.

Usnul a jen několik chvil poté, co už neotevřel oči, se mu začal zdát sen. Sen, který rozhodně nepatřil mezi ty nejnórmálnější, které se mu zdávaly.

Sen se pomalu odvíjel na nějaké planině, kde v kruhu stály asi dvě desítky lidí. Ne, nestály, ale klečely a každý přes sebe měl přehozenou černou látku. Postavy se zavřenými víčky tiše šeptaly podivná slova, kterým Abraham nerozuměl. Uprostřed jejich kruhu ležel muž s údy přivázanými ke kolíkům, které byly zaražené do země. Muž křičel, ale šeptající postavy to očividně nevyvádělo z míry. Stále pokračovaly ve svém monotónním tichém zpěvu. O přivázaného nejevily nejmenší zájem. Zatím.

Zčistajasna něco vytrhlo přivázanému velký kus masa z těla. Ten bolestí ječel, ale nemohl nic udělat. Abraham se jen mohl dívat, jak je muž naprosto bezmocný. Po chvíli mu z těla cosi urvalo další část, přímo ze stehna. Abraham netušil, co způsobuje tato muka. Kolem muže nic nestálo, kromě klečících postav. Každá z nich se ovšem nacházela ve vzdálenosti větší než šest metrů.

Obraz se posunul o několik minut dál. Na zemi už neležel člověk, ale pouze zkrvavená kostra. Postavy se ani nepohnuly. Připadalo mu, že ony si to tak přály. Přesně tohle se mělo stát.

Krajina se začala měnit. Stromy v okolí ztrácely listy, uhnívaly, až úplně mizely, aby se na jiném místě objevily nové, menší. Ztrácely se i postavy tvořící kruh. Nejdříve pomalu, aby nakonec mohly zůstat jen dvě. Muž a žena. Seděli naproti sobě a stále tiše šeptali svá podivná slova. Abraham v tomto páru poznal manžele Darwinovi.

Nemohl ani přemýšlet, co se to vlastně stalo a co to viděl. Obraz se přenesl na jiné místo. Uviděl horský srub. Ten se pomalu měnil, podobně jako se měnila krajina v předchozím vidění. Stavba se stávala větší a luxusnější než její první podoba. Nyní vypadala jako rodinný dům, který se svým vzezřením absolutně nehodil do horského, zasněženého rázu krajiny. Abraham v rodinném domě poznal chatu, ve které se nacházel. Předtím ji viděl jen málo, ale v tomto snu věděl naprosto přesně, že je to právě tento dům.

Střídal se den s nocí a střídala se i roční období. Přes dům se převálilo několik lavin a také několik bahnotoků, ale na stavbě to nezanechalo žádné viditelné změny. Stála pořád na svém místě bez výrazných vizuálních změn.

Nyní kolem zuřila obrovská vánice, která ohýbala jehličnany. Sníh zabraňoval rozhledu. Abraham zachytil shrbenou postavu, která se blížila k domu. Obraz se jako by přiblížil a on v postavě poznal sám sebe. V tu chvíli se s trhnutím probudil.

Louisovy šaty, ve kterých spal, měl celé propocené. Rozhlédl se po místnosti s podivným skličujícím pocitem. Nic podivného ovšem nezaznamenal, i když ve tmě ještě pořádně neviděl.

„K sakru, co to mělo znamenat?!“ zašeptal, když si stíral pot z obličeje. Sen mu nepřipadal skutečný, ale něco v něm mu říkalo, že to jen obyčejný sen také nebyl.

Cože to říkal Karl o tomhle místě? Že Darwinovi jsou divný lidi? No aby nebyli, když žijou tak daleko od ostatních. Ale říkal ještě něco. Co to jen bylo? Něco o nějakých nezvěstných či co. Ano, že v téhle oblasti se čas od času stane, že lidé prostě zmizí a už je nikdo nikdy nenajde.

„No výborně, tohle jsem teď potřeboval ze všeho nejvíc.“ Vyčítavě se podíval do stropu. „Teď budu mít strach se jen zvednout z postele.“

Uvědomil si, že tímhle nic nevyřeší. Ty peníze potřebuje a teď je má skoro u sebe, jen musí něco málo udělat. Podíval se na hodinky. Jedenáct hodin. Má ještě spoustu času.

Pomaloučku zapomínal na sen a rychle se vžíval do toho, co si několik týdnů plánoval. Nejdříve si jakoby nic zajde do obývacího pokoje a potom do kuchyně. Potřeboval s jistotou vědět, že Darwinovi spí. Uspávací prášek jim sice stačil nasypat do kávovaru, kde si připravovali kávu, ale neměl tušení, jestli si kávu nakonec dali. Potichu vyšel ze svého pokoje.

Vešel do obývacího pokoje, kde ke své úlevě nikoho nenašel. Jeho oči si na tmou zvykly a rozeznával předměty, které se mu stavěly do cesty, takže nezakopával. V kuchyni na něj ovšem čekalo překvapení. U stolu seděla Karen Darwinová. Ihned dělal, že se jde jen napít. Všiml si, že na stolku vedle ní stojí prázdný šálek od kávy. Spíše doufal, že z něj Karen pila kávu, než že by tomu skutečně věřil. Pokračoval v cestě k dřezu. Raději si chtěl ověřit, že opravdu spí pod vlivem prášků. Snažil se dělat co největší rámus, který by ji v normálním stavu probudil.

Neprobrala se, ale stejně se napil. Po tom snu mu vyschlo v krku.

Když už zde byl, podíval se do všech skříní. Ve velice chabém světle měsíce, jehož záře sem dopadala (Abraham pochopil, že sněžná bouře už ustala), zahlédl několik málo zajímavých předmětů, které by si s sebou mohl vzít. Z ženy za zády měl nepříjemný pocit, ale snažil se příliš si toho nevšimat.

„Něco hledáte, pane Mellow?“ zeptal se hlas Karen Darwinové za Abrahamovými zády. Leknutím sebou trhl, až hlavou praštil o desku kuchyňské linky, neboť právě prozkoumával spodní skřínky. Rychle vyskočil i s bolestí v naražené hlavě a otočil se na Karen.

„Já – ehm – no hledal jsem nějakou sklenici na vodu,“ vykotal ze sebe. „Měl jsem žízeň. Doufám, že to nevadí?“ Všiml si, že se na něj Karen usmívá, ale ten úsměv mu připadal jaksi zlý.

„Ne,“ odpověděla, „to samozřejmě nevadí. Jen si poslužte, skleničky jsou vlevo nahoře.“

„Díky,“ odpověděl Abraham a nejistě se otočil a vytáhl jednu skleničku, kterou napustil vodou. Pil pomalu zády k Darwinové. *To se zase něco povedlo!* pomyslel si. *Prášky nezabraly! Tak teď je celej plán v hajzlu.*

„Tak já se –“ nedořekl. Otočil se a téměř nevěřil svým očím. Karen už neseseděla, ale stála. Dopadalo na ní měsíční světlo, které Abrahamovi ukázalo, co má na sobě. Tedy skoro nic. Abraham zíral s otevřenými ústy. Karen na sobě měla jen nějakou velice průhlednou látku, přes kterou bylo vidět naprosto vše.

„Eeh,“ dostal ze sebe Abraham a tupě na ženu civěl. Ta se k němu pomalu přibližovala. Její tělo mu připadalo dokonalé. Ale panebože, vždyť nahoře v ložnici má manžela. Ne, není blázen, aby tu s ní něco prováděl, když je manžel v domě. Ale byla tak

krásná. Prsa se jí lehce pohupovala, jak se k němu blížila. Ne, nenechá se zabít! Moc dobře si pamatoval ostří sekery.

„Promiňte, ale asi si půjdu lehnout.“ Připadal si jako idiot, ale přece chce žít. *Co to ta ženská dělá?*

Nezastavila se, ani když se mínil opustit kuchyni a vrátit se do ložnice. Usmívala se a ladně se pohupovala v bocích. Abraham se přestával kontrolovat. Ta žena byla dokonalá a on ji chtěl. Chtěl ji hned. Poznala mu to na očích a nechala ze sebe sklouznout látku, která byla to poslední, co ji „zahalovalo“. Nedokázal dál vzdorovat. Téměř se na ni vrhnul. V tom mu ovšem zabránila silná ruka, která ho uchopila kolem krku. Stačil si uvědomit, že to nejspíš bude Darwin, ale nemohl pochopit, proč mu před ústa dal ten mokrý hadr.

Výpary, které z hadru vycházely, Abrahama uspávaly. Poklesl v kolenou a sesul se na zem. Víc už necítil. Stačil zaslechnout smích. Ženský smích. Připadal mu krutý. Velmi krutý. Na tom, ale nezáleželo. Teď musí spát...

Proč je tu taková zima? ptal se v duchu sám sebe. Nemohl si vzpomenout, kde je.

„Ah, moje hlava,“ zasyčel. *Hm, je to jasný. Zase máš opici! Kdes byl tentokrát?*

Pomalů se rozpomínal.

Najednou si uvědomil všechno, co se stalo. Chtěl okrást ty manžele... nahá žena... nemohl se udržet... něčí ruce... dál nic.

Co se vlastně stalo? A kde to, k čertu, jsem? Došlo mu, že by mohl otevřít oči.

Kolem bylo šero. Nejspíš je ještě noc. Pokusil se pohnout, ale nemohl. Něco ho drželo u země. Konečně si uvědomil, že leží na zádech a ruce i nohy má přivázané provazy.

„A do prdele!“ vyjekl.

Co má tohle znamenat? Pokusil se vyprostit, ale provazy nepovolily.

„Co se tu děje?!“ vykřikl do stínů. Žádná ozvěna. Žádná odpověď. Ležel v malém prostoru. Nic kolem sebe neviděl a ani neslyšel.

Strach. To jediné teď cítil. Strach z neznáma.

„Tak, k sakru, je tu někdo?!“ Hlas se mu zlomil. Začínal panikařit. V hlavě se mu honilo: *To je konec! Seš v hajzlu, kamaráde! To je tvůj konec!*

Hovno v hajzlu! snažil se sám sebe uchlácholit, ale příliš to nepomáhalo.

Uslyšel kroky. Někdo se k němu blížil.

„Hej, kdo je tu?!“ vykřikl s posledními zbytky odvahy.

Smích. Ten ženský smích. Krutý a neúprosný.

„Ale, pane Mellow, přece byste se nebál?“ řekla žena s pohrdáním. Abraham viděl jen siluetu Darwinové. Stála nad ním a smála se tím svým hnusným smíchem.

„Co to je? Proč jsem tady přivázaný?“ rozkřikl se Abraham.

„Pochopíte. Nemějte strach, pane Mellow, pochopíte.“ To mluvil Darwin, který zde také stál. Darwinův hlas zněl pohrdavě a výsměšně jako hlas jeho ženy.

„Nemohli byste mě prostě odvázat? Mě tohle moc vtipný nepřijde!“ Snažil se v hlase potlačit úzkost, ale smích té ženy mu v tom bránil.

„Ale ne, to přece nemůžeme udělat. Už dlouho nikoho neměl. Velmi dlouho. Přece byste mu nezkazil tu radost a potěšení.“

„Jaký potěšení? Co to kecáš, ty idiote?“ Abraham nechápal, co Darwin právě řekl, ale raději to chápat ani nechtěl.

„Říkám vám, jen malou chvíličku a pochopíte,“ Darwin se ženou se vzdálili každý na jinou stranu od Abrahamova ležícího těla.

„Sakra, odvažte mě! Proč to děláte?“ Abraham se trásl děsem a bezmocností.

„A proč vy jste u nás chtěl krást?“ zeptal se Darwin klidně.

Jak to ví? Co je to za blázný?! Já toho zasranýho Karla zabiju. Ze všech bohatejch lidí, on najde ty největší magory ze všech!

„Tak odvažte mě!“ zakřičel na Darwina, ale ten už víc neřekl a Abrahama nevnímal. Chtěl ještě něco vykřiknout, ale uslyšel šepot. Ti dva něco potichu mumlali. Ale těm slovům nerozuměl. Přesto mu připadala povědomá. Kde je jen slyšel?

V tom mu to blesklo hlavou. Pochopil to tak naráz, že mu to zahoupalo se žaludkem a cítil, že se mu snad všechny vnitřnosti pomíchaly. Ten sen! Ti lidé šeptali to samé! Něco vzývali... uprostřed kruhu ležel člověk – oběť... pak mizeli, až nakonec zbyli jenom dva... tihle dva, co tady teď jsou a šeptají ty věci. Ne, to přece nemohlo být možné! To je...

„Držte huby!“ rozeřval se. „Zmlkňte!“ Ale jako by ho neslyšeli.

Pocítil chlad a téměř ve stejnou chvíli uslyšel pleskavé kroky a ponuré vrčení. Je tu nějaké zvíře! A blíží se k němu!

Abraham to uviděl. I v šeru, ve kterém viděl jen obrysy Darwinových, dokázal tu příšeru spatřit. Pes! Ne, nebyl to obyčejný pes. Tělo nepokrývala srst, ale lesklá, šedavá kůže. Abrahamovi připadala slizká. Na hřbetě mu vyrůstaly dlouhé špičaté ostny zahnuté dozadu. Tělo se pohybovalo příkřčeně na dlouhých svalnatých nohou s tlapami, ze kterých vyrůstaly drápy. Špičatá hlava bez krku trčela z trupu jako hlavice šípu z balisty. Sliny se tvorovi řinuly z úst v proudech. Byl velmi hladový. Jeho rudé oči zářily v šeru místnosti. Nebo spíše v šeru obětiště? Všude kolem se válely kosti a lidské lebky. Nacházel se nejspíše ve sklepě toho domu. Abraham vykřikl hrůzou a děsem. Ano, obětiště a on je obětí!

Pochopil, co trhalo maso z muže v jeho snu. Sen mu připadal příšerný, ale tohle sen nebyl!

Jeho bolestné výkřiky se nesly zasněženou krajinou, která obklopovala chatu manželů Darwinových. Ale nikdo je nemohl slyšet, i když zdi jeho křik nepohltily.

Venku opět zuřila bouře.